

דָּבַר אַחַר יוֹשְׁבֵי חֶדְלָא - אֵלּוּ
 בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה שְׁמַנְעוּ עֲצָמָם
 מֵאוֹתָם חֲטָאֵי הַרְשָׁעִים. וּמִשׁוּם
 שְׂאָדָם הָרָאשׁוֹן שָׁב בַּתְּשׁוּבָה
 לִפְנֵי רַבּוּנּוֹ, יוֹשֵׁב [ע"ט] עַל אוֹתָם
 שְׁנַמְנְעוּ מִחֲטָאֵיהֶם וְהֵם בְּנֵי
 חֶדְלָא, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (תהלים לט)
 אֲדַעַה מֶה חֶדְלָא אֲנִי. וְלִכְּן הוּא
 יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר גֵּן הָעֵדֶן וְשִׁמַּח
 בְּצַדִּיקִים שְׂפָאִים בְּאוֹתָהּ דְּרַף
 שֶׁל גֵּן עֵדֶן

בֵּא רְאָה מֶה פְּתוּב, אֲמַרְתִּי לֹא
 אֲרָאָה יְהִי. וְכִי מִי יָכוֹל לְרֹאוֹת
 יְהִי? אֲלֵא סוּף הַפְּתוּב מוֹכִיחַ,
 שְׁפִתוּב יְהִי בְּאַרְץ הַחַיִּים. בֵּא
 רְאָה, כְּשֶׁהַנְּשֻׁמוֹת עוֹלוֹת לְמִקּוֹם
 צְרוּר הַחַיִּים, שֵׁם נְהַגִּים בְּזִהַר
 שֶׁל הָאֶסְפֶּקְלָרְיָה שְׁמַאֲרִיָּה
 מִהַמִּקּוֹם הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכֹּל. וְאֵלּוּ
 לֹא הִתְלַבְּשָׁה הַנְּשֻׁמָּה בְּזִהַר שֶׁל
 לְבוּשׁ אַחֵר, לֹא תוּכַל לְהִתְקַרֵּב
 לְרֹאוֹת אֶת אוֹתוֹ הָאוֹר. וְסוּד
 הַדְּבָר - כְּמוֹ שְׁנוֹתְנִים לְנִשְׁמָה
 לְבוּשׁ שְׁמֵתִלְבָּשֶׁת בּוֹ לְעַמֵּד
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּף גַּם נוֹתְנִים לָהּ
 לְבוּשׁ שֶׁל זֶהר עֲלִיּוֹן לְעַמֵּד בָּהּ
 בְּאוֹתוֹ עוֹלָם וּלְהִסְתַּכֵּל בְּתוֹךְ
 אוֹתָהּ אֶסְפֶּקְלָרְיָה שְׁמַאֲרִיָּה מִתּוֹךְ
 אוֹתָהּ אֲרִץ הַחַיִּים.

בֵּא רְאָה, מִשֶּׁה לֹא יָכַל לְהִתְקַרֵּב
 לְהִסְתַּכֵּל בְּמַה שֶׁהִסְתַּכֵּל אֲלֵא
 כְּשֶׁהִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ אַחֵר, כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר (שמות כד) וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ
 הָעֵנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר. וְתַרְגוּם,
 בְּאֲמָצְעוֹת הָעֵנָן. וְהִתְלַבֵּשׁ בּוֹ
 כְּמִי שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ. וְלִכְּן [שם]
 וַיָּבֵא מֹשֶׁה נֶגֶשׁ אֶל הָעֲרֶפֶל אֲשֶׁר
 שָׁם הָאֱלֹהִים, וְכָתוּב (שם כד) וַיָּבֵא
 מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֵנָן וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר
 אֲרָבְעִים יוֹם וְאֲרָבְעִים
 לַיְלָה, וַיְכַל לְהִסְתַּכֵּל בְּמַה
 שֶׁהִסְתַּכֵּל.

כְּמוֹ זֶה מִתְלַבְּשׁוֹת נִשְׁמוֹת
 הַצַּדִּיקִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּלְבוּשׁ

דָּבַר אַחַר יוֹשְׁבֵי חֶדְלָא אֲנּוּן מְרִיהוּן דִּתְשׁוּבָה
 דְּמַנְעוּ גְרַמְיֵיהוּ מֵאֲנּוּן חוֹבִין דִּחַיִּיבֵיָא.
 וּבְגִין דְּאָדָם הָרָאשׁוֹן תָּב בַּתְּיֹבְתָא קָמִי
 מֵאֲרִיָּה. יְתִיב (נ"א ע"ט) עַל אֲנּוּן דִּיאֲתַמְנְעוּ
 מִחוֹבִיָּהוּן וְאֲנּוּן בְּנֵי חֶדְלָא. כְּמָה דְּאֲתָא אֲמַר,
 (תהלים לט) אֲדַעַה מֶה חֶדְלָא אֲנִי. וּבְגִין כִּף אִיהוּ
 יְתִיב לְתַרְעָא דִּגְנִתָא דְּעֵדֶן וְחֲדִי בְּהוּ בְּצַדִּיקֵיָא
 דְּאֲתִיין בְּהֵהוּא אוֹרְחָא דִּגְנִתָא דְּעֵדֶן.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב אֲמַרְתִּי לֹא אֲרָאָה יְהִי. וְכִי
 מָאן יָכִיל לְמַחְמִי יְהִי. אֲלֵא סוּפָא דְקָרָא
 אוֹכַח דְּכְתִיב יְהִי בְּאַרְץ הַחַיִּים. תָּא חֲזִי, כִּד
 סְלָקִין נִשְׁמַתִּין לְאַתֵּר צְרוּרָא דְחַיִּי. תַּפְּן
 מִתְהַנֵּן בְּזִהַרָא דְאֶסְפֶּקְלָרְיָא דְנְהַרָא דְנְהַרִיר
 (דף טו ע"א) מֵאַתֵּר עֲלָאָה דְכֹלָא. וְאֵילּוּ לֹא
 מִתְלַבְּשָׁא נִשְׁמַתָּא בְּזִהַרָא דְלְבוּשָׁא אַחֵרָא לֹא
 תִּיכּוֹל לְאַתְקַרְבָּא לְמַחְמִי הֵהוּא נְהוּרָא. וְרוּזָא
 דְּמִלָּה כְּמָה דִּיְהִי לְנִשְׁמַתָּא לְבוּשָׁא
 דְּמִתְלַבְּשָׁא בֵּיהּ לְמִיקָם בְּהַאי עֲלָמָא. הָכִי נְמִי
 יְהִי לָהּ לְבוּשָׁא דְזִהַרָא עֲלָאָה לְמִיקָם בֵּיהּ
 בְּהֵהוּא עֲלָמָא וּלְאַסְתַּפְּלָא בְּגוֹ הֵהוּא
 אֶסְפֶּקְלָרְיָא דְנְהַרָא מְגוֹ הֵהוּא אֲרִץ הַחַיִּים.

תָּא חֲזִי, מִשֶּׁה לֹא יָכִיל לְקַרְבָּא לְאַסְתַּפְּלָא
 בְּמָה דְאֶסְתַּפֵּל אֲלֵא כִּד אֲתַלְבֵּשׁ
 בְּלְבוּשָׁא אַחֵרָא כְּמָא דְאֲתָא אֲמַר (שמות כד) וַיָּבֵא
 מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֵנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר. וְתַרְגוּם
 בְּמַצִּיעוֹת עֵנָנָא. וְאַתְלַבֵּשׁ בָּהּ כְּמָאן דְּאֲתַלְבֵּשׁ
 בְּלְבוּשָׁא. וּבְגִין דָּא (שמות כ) וּמֹשֶׁה נֶגֶשׁ אֶל
 הָעֲרֶפֶל אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹהִים וְכְתִיב, (שמות כד)
 וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֵנָן וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר
 אֲרָבְעִים יוֹם וְאֲרָבְעִים לַיְלָה וַיְכַל לְאַסְתַּפְּלָא
 בְּמָה דְאֶסְתַּפֵּל.

כְּמוֹנָא דָּא מִתְלַבְּשִׁין נִשְׁמַתְהוּן דִּצַּדִּיקֵיָא
 בְּהֵהוּא עֲלָמָא בְּלְבוּשָׁא כְּגוֹוְנָא

כמו של אותו העולם, שלא יתנהג אלא בלבוש כמו זה, ועומדים להסתפל באור המאיר באותה ארץ החיים. וזהו זה יה בארץ החיים. דהוה סביר דלא יזכי ליהוה נהורא ולהוה אסתפלותא בגין דנהרא דנגיד פסיק ליה ולא אוליד. לא אביט אדם עוד דא אדם קדמאה כמה דאתמר.

וכר דא למא. בגין דאמר ליה נביאה כי מת אתה בהאי עלמא ולא תחיה ליהוה עלמא. בגין דמאן דלא (הוה) אוליד בגין בהאי עלמא, פד נפיק מניה מתרכין ליה מכל מה דאמרן. ולא שריא למחמי בהוה נהורא דנהיר (כל שכן וכל שכן שאר עמא ושאר בני נשא). ומה חזקיה דהוה ליה זכות אבות ואיהו זכאה צדיק וחסידא כד. כל שפן מאן דלית ליה זכות אבות וחסידא קמי מאריה.

האי לבושא דקאמרן איהו (אניו) מה דאמרן חברייא חלוקא דרבנן דאתלבישו בהוה עלמא. זכאה חולקיהון דצדיקיא דגניז לון קדשא ברין הוא כמה טבין ועידונין ליהוה עלמא, עלייהו כתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו:

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רפי יהודה פתח (במדבר ט) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בם. וכי באתר אחר לא רבו בני ישראל את ה' מה שונה כאן שאמר המה מי מריבה, ולא אחרים? אלא מי המריבה הללו היו ודאי שנתנו פח וחזק לבעלי הדין להתחזק. משום שיש מים מתוקים ומים מרורים. יש מי צלולים ויש מים עכורים. יש מי שלום ומי קטטה. ועל זה, המה

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רפי יהודה פתח (במדבר ט) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בם. וכי באתר אחר לא רבו בני ישראל את ה' מה שונה כאן שאמר המה מי מריבה, ולא אחרים? אלא מי המריבה הללו היו ודאי דיהבו חילא ותוקפא למאריהון דדינא לאתתקפא. בגין דאית מיין מתוקין ואית מיין מרירן. אית מיין צלילן ואית מיין עכירן. אית מיין שלם ואית מיין קטטו. ועל דא המה מי

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רפי יהודה פתח (במדבר ט) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בם. וכי באתר אחר לא רבו בני ישראל את ה' מה שונה כאן שאמר המה מי מריבה, ולא אחרים? אלא מי המריבה הללו היו ודאי דיהבו חילא ותוקפא למאריהון דדינא לאתתקפא. בגין דאית מיין מתוקין ואית מיין מרירן. אית מיין צלילן ואית מיין עכירן. אית מיין שלם ואית מיין קטטו. ועל דא המה מי

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רפי יהודה פתח (במדבר ט) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בם. וכי באתר אחר לא רבו בני ישראל את ה' מה שונה כאן שאמר המה מי מריבה, ולא אחרים? אלא מי המריבה הללו היו ודאי דיהבו חילא ותוקפא למאריהון דדינא לאתתקפא. בגין דאית מיין מתוקין ואית מיין מרירן. אית מיין צלילן ואית מיין עכירן. אית מיין שלם ואית מיין קטטו. ועל דא המה מי

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רפי יהודה פתח (במדבר ט) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בם. וכי באתר אחר לא רבו בני ישראל את ה' מה שונה כאן שאמר המה מי מריבה, ולא אחרים? אלא מי המריבה הללו היו ודאי דיהבו חילא ותוקפא למאריהון דדינא לאתתקפא. בגין דאית מיין מתוקין ואית מיין מרירן. אית מיין צלילן ואית מיין עכירן. אית מיין שלם ואית מיין קטטו. ועל דא המה מי